

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 45/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. G., správcu konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo v P. v konkurze, N., zastúpeného C. s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. M. K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15 S 15/2010 z 20. októbra 2010, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžr 25/2011 z 15. februára 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. G., správcu konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo v P. v konkurze, **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2012 telefaxom a 15. júna 2012 poštou doručená sťažnosť JUDr. J. G., správcu konkurznej

podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo v P. v konkurze, N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného C. s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. M. K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 S 15/2010 z 20. októbra 2010 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“), ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžr 25/2011 z 15. februára 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 K 11/1993 z 28. marca 1996 bol vyhlásený konkurz na majetok Poľnohospodárskeho družstva v P. (ďalej len „úpadca“). Sťažovateľ ako správca konkurznej podstaty úpadcu uzatvoril 28. januára 2009 kúpnu zmluvu s kupujúcim — S., D., predmetom ktorej boli nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území N., zapísané v pozemnoknižnej vložke č. 2 ako parc. č. 1491/6 — pasienok o výmere 48 828 m², z ktorej podľa identifikácie parciel z 15. januára 2009 vyhotovenej Správou katastra Nitra (ďalej len „správa katastra“) pod č. 5121/09 je v registri C KN vytvorená parc. č. 1491/6 — lesné pozemky o výmere 48 605 m² (ďalej len „nehnuteľnosť“).

Sťažovateľ v sťažnosti popisuje skutkový stav, ktorý predchádzal podaniu sťažnosti ústavnému súdu, pričom v tejto súvislosti okrem iného uvádza:

„Správa katastra Nitra povolila vklad kúpnej zmluvy dňa 04. 02. 2009 pod č. V 376/2009. Následne bol podaný protest prokurátora zo dňa 21. 04. 2009 z dôvodu nedostatkov v postupe a rozhodnutí Správy katastra Nitra č. V 376/2009 zo dňa 04. 02. 2009. Správa katastra Nitra svojím rozhodnutím zo dňa 20. 05. 2009 vyhovel protestu krajského prokurátora Krajskej prokuratúry Nitra a napadnuté rozhodnutie Správy katastra Nitra č. V 376/2009 zo dňa 04. 02. 2009 zrušila. Voči uvedenému rozhodnutiu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom Katastrálny úrad v Nitre vo svojom Rozhodnutí zo dňa 27. 07. 2009 číslo: Vo 30/2009 - 3/Zv rozhodol tak, že síce vyhovel odvolaniu, ale zmenil

rozhodnutie správy katastra Nitra č. V 376/2009-25 zo dňa 20. 05. 2009 tak, že vyhovuje protestu prokurátora a rozhodnutie Správy katastra Nitra č. V 376/2009 zo dňa 04. 02. 2009 zrušil a vec vrátil Správe katastra Nitra na ďalšie konanie.

Následne Správa katastra Nitra dňa 18. 08. 2009 rozhodla podľa ust. § 31a písm. c) zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam prerušila konanie o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností a stanovila účastníkom termín na odstránenie väd návrhu.

Správa katastra v Nitre dňa 9. 10. 2009 rozhodla o zastavení konania rozhodnutím č.: V 376/2009-42 s odôvodnením, že dňa 6. 10. 2009 boli Správe katastra v Nitre doručené doklady, avšak tieto doklady neboli v súlade s požiadavkou uvedenou v rozhodnutí o prerušení konania č. V 376/2009-34.

Proti rozhodnutiu Správy katastra č.: V 376/2009-42 zo dňa 9. 10. 2009 podal sťažovateľ odvolanie na príslušný orgán podľa § 18 ods. 1 písm. b) zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov. Príslušný Katastrálny úrad v Nitre odvolanie voči napadnutému rozhodnutiu rozhodnutím č. Vo 59/2009-4/Zv zo dňa 17. 3. 2010 zamietol a potvrdil rozhodnutie Správy katastra č. V 376/2009- 42 zo dňa 9. 10. 2009. V odvolaní sťažovateľ okrem zrušenia napadnutého rozhodnutia navrhoval s poukazom na § 9 Správneho poriadku, aby bol Katastrálny úrad v Nitre (p. prednostka JUDr. E. B., ako aj všetci pracovníci na tomto úrade) vylúčený z odvolacieho konania, z dôvodu pochybností o nepredpojatosti. Katastrálny úrad v Nitre predložil predmetné odvolanie na rozhodnutie Úradu geodézie, kartografie a katastra SR. Úrad geodézie, kartografie a katastra SR, zastúpený predsedom JUDr. Š. M. rozhodnutím č. PO-373/2010/Pl zamietol podnet na vylúčenie JUDr. B.

Následne dňa 1. 6. 2010 podal sťažovateľ na Krajský súd v Nitre žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Katastrálneho úradu v Nitre zo dňa 17. 3. 2010, č. Vo 59/2009-4/Zv, ktorým navrhoval predmetné rozhodnutie, spolu s rozhodnutím Správy katastra č. V376/2009-42 zo dňa 9. 10. 2009 a rozhodnutím Správy katastra Nitra č. V 376/2009-34 zo dňa 18. 8. 2009 zrušiť.

Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 15 S/15/2010-104 zo dňa 20. 10. 2010 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ dňa 21. 12. 2010 odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok...

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 10 Sžr/25/2011 zo dňa 15. 2. 2012 sa nevysporiadal s odvolaním sťažovateľa, ktorým sťažovateľ napádal, že predmetné rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 15 S/15/2010-104 zo dňa 20. 10. 2010 je nepreskúmateľné a tým, že rozhodol vo veci a potvrdil napadnutý rozsudok, odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, ako aj právo na opravný prostriedok. Tiež nesprávne právne posúdil vec, nakoľko tak ako to sťažovateľ namietal v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, podľa ust. § 27 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení platnom v čase vyhlásenia konkurzu sťažovateľovi stačí na predaj predmetnej nehnuteľnosti súhlas súdu po vypočutí úpadcu, uznesenia ktoré sťažovateľ predložil tak prvostupňovému súdu ako aj Správe katastra Nitra jednoznačne oprávňujú sťažovateľa na predaj nehnuteľností zapísaných do majetkovej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo v P. v konkurze, vrátane tých, ktorých prevod bol predmetom katastrálneho konania. Správa katastra Nitra nebola oprávnená prerušiť konanie a následne ho zastaviť s odôvodnením, že nebolo preukázané právo nakladať s nehnuteľnosťou. Nakoľko prevádzané nehnuteľnosti boli správcom zapísané do konkurznej podstaty a neboli podané žiadne námietky ani excindačné žaloby, v tomto čase platí nevyvrátiteľná domnienka, že sa jedná o veci, ktoré sú oprávnené zapísané do konkurznej podstaty a sťažovateľ ako správca má pri ich predaji zmluvnú voľnosť...“

Dalšia časť sťažnosti obsahuje právnu argumentáciu, v rámci ktorej sťažovateľ v súvislosti s namietaným porušením ním označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru v rámci konania pred súdmi jednotlivých stupňov poukazuje najmä na tieto skutočnosti:

„Sťažovateľ počas celého konania pred Správou katastra Nitra, Katastrálnym úradom Nitra, Krajským súdom v Nitre a Najvyšším súdom v Bratislave bol vyzývaný na predloženie listín preukazujúcich, že príslušným konkurzným súdom bol udelený súhlas s prevodom predmetnej nehnuteľnosti mimo dražby a listinu preukazujúcu, alebo osvedčujúcu vlastníctvo predávajúceho k tejto nehnuteľnosti.

Sťažovateľ v odvolaniach počas celého predchádzajúceho konania poukazoval na ust. § 27 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení platnom v čase vyhlásenia konkurzu... na úpadcu Poľnohospodárske družstvo v P...

V zmysle vyššie citovaného ustanovenia je zrejmé, že sťažovateľovi stačí na predaj predmetnej nehnuteľnosti súhlas súdu po vypočutí úpadcu. Sťažovateľ v priebehu katastrálneho konania ako aj na výzvu v rámci rozhodnutia o prerušení konania doložil Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k.: Z-2-3K 11/93 zo dňa 16. 03. 1998, ktorého výrok bol doplnený ešte Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k.: Z-2-3K 11/93-330 zo dňa 18. 08. 1999 a neskôr aj Opatrením Z-2-3 K 11 /93-382 zo dňa 11. 06. 2001. Predmetné uznesenia jednoznačne oprávňujú sťažovateľa na predaj nehnuteľností zapísaných do majetkovej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo v P. v konkurze, vrátane tých, ktorých prevod bol predmetom katastrálneho konania. S poukazom na uvedené je teda zrejmé, že Správa katastra Nitra nebola oprávnená nielen prerušiť katastrálne konanie a následne zastaviť, nakoľko nie je možné zastaviť konanie z dôvodu absencie doloženia listín a dokumentov, ktoré kataster nie je oprávnený nielen skúmať, ale ani požadovať. Následne ani Krajský súd v Nitre ani Najvyšší súd v Bratislave sa s touto právnou úpravou a argumentáciou nevysporiadal.

Obdobne požiadavka Správy katastra Nitra ohľadom doloženia listiny preukazujúcej alebo osvedčujúcej predávajúceho k prevádzanej nehnuteľnosti je absolútne nedôvodná. V zmysle ustálenej súdnej praxe, v prípade, ak správca konkurznej podstaty zaradí nejakú vec do konkurznej podstaty, nemá povinnosť skúmať existenciu vlastníckeho práva úpadcu k tejto veci. Vec sa podľa ustálenej súdnej praxe zaradí do súpisu konkurznej podstaty aj vtedy, ak sú pochybnosti, či skutočne do konkurznej podstaty patrí. Podľa ust. § 19 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní ak sú pochybnosti, či vec patrí do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie veci do súpisu. Správca konkurznej podstaty úpadcu zaradí do súpisu každú vec, o ktorej je presvedčený, že patrí alebo môže patriť do podstaty. Nemá pritom povinnosť skúmať existenciu vlastníckeho práva úpadcu k zapisovaným veciam a vec do súpisu zaradí aj v prípade, ak má pochybnosti, či skutočne do podstaty patrí. Vtedy ju, ale zapíše do podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo o iných dôvodoch, ktoré jej zaradenie do súpisu spochybňujú.

Konkurzný súd posúdi dôvody spochybňujúce zaradenie veci do podstaty, uloží lehotu na podanie vylučovacej žaloby. Táto žaloba má procesnú povahu a nedodržanie stanovenej lehoty má za následok to, že vec sa považuje ako do súpisu oprávnene zahrnutá a dotknutá osoba sa už nemôže domáhať svojho práva k nej. Rovnaký záver je potrebné urobiť aj v prípade, ak osoba, ktorá sa cíti byť vlastníkom určitej veci, nenamieta jej zapísanie do konkurznej podstaty, nedovoľáva sa teda svojho vlastníckeho práva k nej a nežiada ju ani vylúčiť z podstaty, alebo svoje námietky voči zaradeniu veci do podstaty vezme späť. Potom totiž platí ust. § 6 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní, teda že do podstaty patria veci, ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu. Súpis podstaty tvorí právny podklad pre speňaženie majetku patriaceho do podstaty, lebo speňažený môže len ten majetok, ktorý bol spísaný, pričom správca je oprávnený takto spísaný majetok speňažiť okrem prípadu, ak bol zo súpisu zákonným spôsobom vylúčený. V danom prípade bol úpadca v deň vyhlásenia konkurzu zapísaný ako vlastník sporných nehnuteľností, a keď vlastnícke právo tretia osoba postupom podľa ust. § 19 zákona o konkurze a vyrovnaní nevyvrátila, aj tu platí zákonná domnienka, že sporné nehnuteľnosti boli do súpisu zapísané oprávnene, a teda ich vlastníkom bol úpadca, aj keby v konečnom nebolo išlo o jeho majetok. Pokiaľ v rámci speňažovania podstaty správca takúto vec predá nemôže sa tretia osoba úspešne domáhať určenia vlastníckeho práva, lebo takéto nadobudnutie má právne účinky prevodu vlastníctva aj proti pôvodnému vlastníkovi...

Nakoľko prevádzané nehnuteľnosti boli správcom zapísané do konkurznej podstaty a neboli podané žiadne námietky ani excindačné žaloby, v tomto čase platí nevyvrátiteľná domnienka, že sa jedná o veci, ktoré sú oprávnene zapísané do konkurznej podstaty a sťažovateľ ako správca má pri ich predaji zmluvnú voľnosť. Z uvedeného dôvodu Správa katastra Nitra nebola oprávnená prerušiť katastrálne konanie a neskôr ho zastaviť z dôvodu nedoloženia listiny preukazujúcej alebo osvedčujúcej vlastníctvo predávajúceho k tejto nehnuteľnosti, a teda v prípade vyššie citovaných rozhodnutí Správy katastra Nitra ako aj rozhodnutia Katastrálneho úradu v Nitre išlo o nezákonné rozhodnutia.“

Sťažovateľ namieta, že „súd prvého stupňa zo sťažovateľovi neznámych príčin uviedol v odôvodnení iba uznesenie č. k. Z-2-3K 11/2003 zo dňa 16. 03. 2008 a uznesenie č. k.: Z-2-3K 11/93-330 zo dňa 18. 08. 1999, napriek tomu, že súčasťou spisového materiálu

je aj Opatrenie Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-3 K/93-382 zo dňa 11. 06. 2001, ktorým bolo doplnené uznesenie Krajského súdu v Bratislave vydané dňa 16. 03. 1998 ako aj doplnujúce uznesenie zo dňa 18. 08. 1999 v časti výroku o súhlase s predajom poľnohospodárskych objektov o možnosť predaja všetkého hnutel'ného a nehnuteľného majetku úpadcu“.

Podľa sťažovateľa odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu obmedzujúce sa iba na konštatovanie, že „*vychádzajúc zo znenia ust. § 27 ods. 2 Zákona o konkurze a vyrovnaní je nepochybné, že pri predaji konkurznej podstaty mimo dražby túto uskutoční správca so súhlasom súdu, avšak v danom prípade žalobcovi právne relevantný súhlas na uzavretie kúpnej zmluvy konkurzným súdom v Bratislave daný nebol...“*, neobsahuje právnu ani logickú argumentáciu, ani žiadnu právnu úvahu, a preto je nepreskúmateľné.

Tým, že najvyšší súd potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu, podľa sťažovateľa mu „*odňal možnosť konať pred súdom ako aj právo na opravný prostriedok“*.

V dôsledku „*nezákonných rozhodnutí*“ krajského súdu a najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľa aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a právo sťažovateľa na ochranu vlastníctva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 15 S/15/2010-104 zo dňa 20. 10. 2010 a ako aj Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k: 10 Sžr/25/2011 zo dňa 15. 02. 2012 porušené bolo.

2. *Rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/15/2010-104 zo dňa 20. 10. 2010 a ako aj Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k: 10 Sžr/25/2011 zo dňa 15. 02. 2012 sa zrušujú a vec sa Krajskému súdu v Nitre vracia na ďalšie konanie.*

3. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“*

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť

rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 S 15/2010 z 20. októbra 2010 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 25/2011 z 15. februára 2012.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 S 15/2010 z 20. októbra 2010

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ bol oprávnený podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 25/2011 z 15. februára 2012

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Postup ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predurčuje jeho ústavné postavenie vyjadrené v čl. 124 ústavy, podľa ktorého je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/95). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie a ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne

nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.) O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd vo svojej judikatúre taktiež uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu medzi základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne.

Uvedené právne názory tvoria základné východiská aj pre predbežné prerokovanie tejto časti sťažnosti sťažovateľa.

2.1 Sťažovateľ v prvom rade tvrdí, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ sa nestotožňuje so závermi najvyššieho súdu uvedenými v odôvodnení jeho rozsudku sp. zn. 10 Sžr 25/2011 z 15. februára 2012, a to najmä s tým, že najvyšší súd v súvislosti s posúdením dôvodnosti zastavenia konania o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností katastrálnymi úradmi podľa jeho názoru:

- sa nevysporiadal s jeho odvolaním proti rozsudku krajského súdu z 20. októbra 2010, v ktorom namietal, že prvostupňové rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ako aj pre svoju nezrozumiteľnosť (v tejto súvislosti sťažovateľ poukázal aj na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 263/09 z 1. júla 2009),

- vec nesprávne právne posúdil, pretože podľa § 27 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení platnom v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) mu mal stačiť na predaj predmetnej nehnuteľnosti súhlas súdu po vypočutí úpadcu a uznesenia, ktoré sťažovateľ predložil tak prvostupňovému súdu, ako aj správe katastra, ktoré ho podľa jeho tvrdenia jednoznačne oprávňujú na predaj nehnuteľností zapísaných do majetkovej podstaty úpadcu vrátane tých, ktorých prevod bol predmetom katastrálneho konania.

Najvyšší súd ako súd odvolací v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu (katastrálneho úradu) č. Vo 59/2009-4/Zv zo 17. marca 2010 rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 S 15/2010 z 20. októbra 2010 tak, že ho ako vecne správny potvrdil.

Na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal k sťažnosti pripojený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 25/2011 z 15. februára 2012 a zistil, že najvyšší súd v odôvodnení najprv poukázal na obsah rozsudku krajského súdu, pričom v tejto súvislosti najmä uviedol:

„Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre zamietol žalobu žalobou, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 59/2009-41zv zo dňa 17. 3. 2010, ktorým tento potvrdil rozhodnutie Správy katastra Nitra č. V 376/2009-42 zo dňa 9. 10. 2009 o zastavení konania o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v súlade s § 31b písm. f/ katastrálneho zákona.

Krajský súd v Nitre posudzujúc správnosť záverov katastrálnych orgánov pri svojom rozhodovaní mal za preukázané, že žalovaný svojim rozhodnutím rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu správy katastra o zastavení konania o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností tak, že toto odvolanie zamietol a rozhodnutie správy katastra potvrdil. Predmetné rozhodnutie žalovaného vychádzalo so skutočnosťou, že

v rámci konania V 376/09 Správa katastra Nitra prerušila konanie v súlade s § 31a písm. c/ katastrálneho zákona z dôvodu absencie niektorých príloh k návrhu na vklad do katastra nehnuteľností a určila primeranú lehotu na odstránenie vytknutých nedostatkov. Správou katastra vytknuté nedostatky konania o návrhu na vklad neboli žalobcom v určenej lehote odstránené v celom rozsahu. Nakoľko podané odvolanie neobsahovalo žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, konkrétne dôvody nezákonnosti alebo nesprávnosti napadnutého rozhodnutia Správy katastra Nitra o zastavení konania o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, rozhodol o zamietnutí odvolania a potvrdení rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia - vychádzajúc z obsahu predloženého administratívneho spisu ako aj listinných dôkazov predložených žalobcom uviedol, že žalobca v konaní predložil kúpnu zmluvu uzavretú medzi ním ako predávajúcim a kupujúcim S. zo dňa 28. 1. 2009, predmetom ktorej bola podľa čl. 1 zmluvy parcela č. 1491/6 o výmere 48 605 m² nachádzajúca sa v k. ú. N., zapísaná v pozemkovoknižnej vložke č. 2 ako pasienok.

Uzneseniami sp. zn. Z-2-3K 11/2003 zo dňa 16. 3. 2008 a č. k. Z-2-3 K 11/93-330 zo dňa 18. 8. 1999 bol daný súhlas súdu s predajom nehnuteľností mimo dražbu, pričom z obsahu týchto uznesení vyplýva, že predmetný súhlas bol daný na predaj pozemkov vo vlastníctve úpadcu nachádzajúcich sa v k. ú. N., ktoré prešli do vlastníctva úpadcu podľa zákona č. 81/49 Zb. Z ďalšieho obsahu týchto uznesení nevyplýva bližšia špecifikácia, podľa ktorej by bola možnosť stotožniť súhlas na predaj konkrétneho pozemku, ktorý bol predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 28. 1. 2009 medzi úpadcom a kupujúcim.

Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 27 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní je nepochybné, že pri predaji konkurznej podstaty mimo dražby túto uskutoční správca so súhlasom súdu, avšak v danom prípade žalobcovi právne relevantný súhlas na uzavretie kúpnej zmluvy konkurzným súdom v Bratislave daný nebol.

S poukazom na vyššie uvedené preto dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutie žalovaného Katastrálneho úradu v Nitre je vecne správne, pokiaľ bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Správy katastra Nitra, keďže zastaveniu konania prvostupňovým správnym orgánom predchádzalo dôvodné prerušenie konania s poskytnutím primeranej lehoty so súčasou výzvou na predloženie požadovaných

listinných dokladov. Nakoľko napriek stanovenej 30 dňovej lehote so súčasným poučením o možnosti zastavenia konania neboli predmetné nedostatky konania odstránené, prvostupňový správny orgán v zmysle § 31 b katastrálneho zákona dôvodne rozhodol o zastavení konania o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.“

Najvyšší súd v ďalšej časti napadnutého rozsudku uviedol (citoval) relevantné ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov [(ďalej len „katastrálny zákon“) § 31 ods. 1, § 31a písm. c)], zákona o konkurze a vyrovnaní (§ 27 ods. 3) a interpretoval ich vo vzťahu k posudzovanej veci.

Po podrobnom oboznámení sa s administratívnym spisom, ako aj so súdnym spisom sa najvyšší súd zaoberal skutkovým základom prerokovávanej veci, jeho právnym posúdením a skúmaním, pričom sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že *„žalobca na výzvu súdu jednoznačne nepreukázal, že súhlas konkurzného súdu platí aj na prevádzané nehnuteľnosti, ani nedoložil relevantnú listinu, preukazujúcu jeho vlastníctvo k nej“*.

Na účely zdôraznenia správnosti citovaného právneho názoru krajského súdu najvyšší súd vo svojom rozsudku navyše uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že žalobca ako predávajúci uzavrel kúpnu zmluvu s kupujúcim, ktorej predmetom bol prevod nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. N., zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. 2 ako parc. č. 149/6 - pasienok vo výmere 48 828 m², z ktorej podľa identifikácie parciel zo dňa 15. 1. 2009 je v registri CKN vytvorená parc. 1491/6 lesné pozemky vo výmere 48 605 m². Správa katastra Nitra pôvodne povolila vklad vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy dňa 4. 2. 2009, pričom následne po podanom proteste prokurátora rozhodnutím zo dňa 20. 5. 2009 protestu vyhovel a rozhodnutie zo dňa 4. 2. 2009 zrušila. Na odvolanie žalobcu Katastrálny úrad v Nitre zrušil rozhodnutie Správy katastra Nitra zo dňa 4. 2. 2009 a vec jej vrátil na ďalšie konanie s tým, aby

opätovne preskúmala splnenie všetkých podmienok na povolenie vkladu, najmä oprávnenie prevodcu nakladať s predmetnou nehnuteľnosťou. Následne správa katastra rozhodnutím č. V 376/2009-34 zo dňa 18. 8. 2009 rozhodla o prerušení konania podľa § 31a písm. c) katastrálneho zákona a vyzvala žalobcu, aby v lehote 30 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia svoj návrh doplnil a doložil listiny preukazujúce, že príslušným konkurzným súdom udelený súhlas s prevodom nehnuteľnosti mimo dražby sa vzťahoval aj na predmetnú nehnuteľnosť a listinu preukazujúcu, alebo osvedčujúcu vlastníctvo predávajúceho k tejto nehnuteľnosti. Nakoľko správou katastra vytknuté nedostatky návrhu na vklad a jeho príloh neboli účastníkmi konania v určenej lehote odstránené v celom rozsahu, správa katastra konanie o návrhu na vklad V 376/09 zastavila podľa § 31 b písm. f/ katastrálneho zákona. Žalobca v katastrálnom konaní predložil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-3K 11/93 zo dňa 16. 3. 1998, ktorým konkurzný súd súhlasil s predajom majetkovej podstaty úpadcu PD P. mimo dražby, kde však nekonkretizoval, ktoré nehnuteľnosti je možné so súhlasom súdu previesť. Uznesením Z-2-3K 11/93-330 zo dňa 18. 8. 1999 súd doplnil výrok predchádzajúceho uznesenia krajského súdu zo dňa 16. 3. 1998 o špecifikáciu poľnohospodárskych objektov patriacich do konkurznej podstaty úpadcu, pričom z tohto uznesenia vyplýva, že predmetný súhlas bol daný na predaj pozemkov vo vlastníctve úpadcu nachádzajúcich sa v k. ú. N., ktoré prešli do vlastníctva úpadcu podľa zákona č. 81/49 Zb. Napokon opatrením č. Z-2-3 K 11/93-382 zo dňa 11. 6. 2001 Krajský súd v Bratislave rozhodol o vydaní doplňujúceho súhlasu s predajom mimo dražby tak, že predchádzajúce citované uznesenia doplnil v časti výroku o súhlas s predajom poľnohospodárskych objektov o možnosť predaja všetkého hnutel'ného a nehnuteľného majetku úpadcu.“

Najvyšší súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa, že vec nesprávne právne posúdil, napriek tomu, že uznesenia, ktoré predložil tak prvostupňovému súdu, ako aj správe katastra, ho jednoznačne oprávňujú na predaj nehnuteľností zapísaných do majetkovej podstaty úpadcu vrátane tých, ktorých prevod bol predmetom katastrálneho konania, v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že „vyššie označené opatrenia, ktoré vydal konkurzný súd za účelom speňažovania majetku úpadcu, sú vo vzťahu k predávanej nehnuteľnosti tak nepresné, že predávaná nehnuteľnosť v nich nie je identifikovateľná a listinu preukazujúcu vlastníctvo žalobca nedoložil vôbec“.

K námietke sťažovateľa, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho odvolaním, v ktorom namietal nepreskúmateľnosť prvostupňového rozhodnutia, najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd skúmal, či správa katastra opodstatnene prerušila konanie a požadovala predloženie vo výzve špecifikovaných dokladov a či žalobca výzve vyhovel, pričom sa zamerail na skúmanie dôvodnosti námietok žalobcu, že katastrálne úrady neodôvodnene zastavili konanie o návrhu na vklad nehnuteľnosti, keďže žalobca predložil platný súhlas súdu s prevodom predmetnej nehnuteľnosti mimo dražby.

Poľnohospodárske družstvo v P. je v konkurze na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 3K /93 z 28. 3. 1996, konkurzné konanie sa preto ešte spravuje ustanoveniami zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení účinnom v čase vyhlásenia konkurzu.

Najvyšší súd vychádzajúc z predchádzajúcej judikatúry (napr. rozhodnutie 2 Sž-O-KS 88/2004 zo dňa 19. 5. 2005) je toho názoru, že skutočnosť, že žalobca zapísal predmetné nehnuteľnosti do konkurznej podstaty, resp. že konkurznému súdu, ani správcovi konkurznej podstaty nebola doručená námietka, resp. vylučovacia žaloba podľa ustanovenia § 19 ZKV ešte neznamená, že správny orgán nemá povinnosť skúmať oprávnenie žalobcu nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami. Zahrnutie nehnuteľností do konkurznej podstaty ešte neznamená, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam v súlade s § 132 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka na základe prevodu, alebo prechodu vlastníctva. Vzhľadom na vyššie uvedené je preto v danom prípade správny postup správneho orgánu, keď v rámci svojich zákonných oprávnení skúmal oprávnenie prevodcu s nehnuteľnosťou nakladať, nakoľko predávajúci preukázal iba vlastnícke právo k prevádzanému pozemku výpisom z pozemkovej knihy, kde je ako vlastník uvedené Jednotné roľnícke družstvo III. typu v N. Žalobca nepredložil v konaní žiaden doklad, z ktorého by bolo preukázané, že predávajúci je právnym nástupcom JRD III. typu v N. Je zrejmé, že majetkoprávne nebola predmetná nehnuteľnosť, ktorú mal vlastniť úpadca a bola predmetom predaja, vysporiadaná. Poukaz žalobcu na právne nástupníctvo po

pozemnoknižnom vlastníkovi v rámci iných konaní nie je dostatočným dôkazom na preukázanie oprávnenia nakladať s nehnuteľnosťou...

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval dôvody žalobou uvedené v odvolaní za spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.“

Z citovaného vyplýva, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal všetkými podstatnými námietkami sťažovateľa, ktoré uplatnil vo svojom odvolaní a zopakoval v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti považoval za potrebné navyše zdôrazniť, že v posudzovanom prípade sťažovateľ namieta porušenie svojich práv garantovaných ústavou a dohovorom rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 25/2011 z 15. februára 2012, ktorý bol vydaný podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), t. j. v rámci správneho súdnictva, ktoré má svoje špecifiká.

V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP). Úlohou súdu (či už prvostupňového, alebo odvolacieho) v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Teda treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vychádzajúc z týchto špecifických črt správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti namietanému rozsudku najvyššieho súdu.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu (o ktorej v prvom stupni rozhodoval krajský súd), nerozhodol svojvoľne. Naopak, podľa názoru ústavného súdu je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom odôvodnený, a preto nesignalizuje možnosť vysloviť porušenie sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zhrnul skutkové zistenia a právne závery krajského súdu, a to v rozsahu zodpovedajúcom odvolacím námietkam sťažovateľa, pričom právne názory krajského súdu rozvinul a doplnil vlastnými úvahami a závermi (predovšetkým vo vzťahu k povinnosti správneho orgánu skúmať oprávnenie sťažovateľa nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami v súlade s hmotnoprávnymi podmienkami povolenia vkladu), ktoré podľa názoru ústavného súdu korešpondujú právnym normám, ktoré mali byť v danom prípade aplikované. Z citovaných častí odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu zjavne vyplýva, akými právnymi úvahami sa spravoval pri rozhodovaní, a aj to, ako právne posúdil kľúčové sťažovateľove námietky (týkajúce sa predovšetkým ním tvrdenej skutočnosti, že keďže prevádzané nehnuteľnosti boli ním ako správcom zapísané do konkurznej podstaty a neboli podané žiadne námietky ani excindačné žaloby, v tom čase platí nevyvrátiteľná domnienka, že ide o veci, ktoré sú oprávnené zapísané do konkurznej podstaty a sťažovateľ ako správca má pri ich predaji zmluvnú voľnosť, pozn.). Za daných okolností ústavný súd nesúhlasí s tvrdením sťažovateľa, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je z hľadiska ním uplatnených námietok nepreskúmateľný.

Podľa § 31 ods. 1 katastrálneho zákona správa katastra preskúma zmluvu z hľadiska, či obsahuje podstatné náležitosti zmluvy, či je úkon urobený v predpísanej forme, či je prevodca oprávnený nakladať s nehnuteľnosťou, či sú prejavy vôle dostatočne určité a zrozumiteľné, či zmluvná voľnosť alebo právo nakladať s nehnuteľnosťou nie sú obmedzené, či zmluva neodporuje zákonu, či zákon neobchádza a či sa neprieči dobrým mravom. Pri rozhodovaní o vklade prihliada správa katastra aj na skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu.

Podľa § 31a písm. c) katastrálneho zákona konanie o návrhu na vklad sa preruší, ak bol účastník konania vyzvaný, aby v určenej lehote predložil verejnú listinu alebo inú listinu, ktorá potvrdzuje právo k nehnuteľnosti, alebo aby odstránil nedostatky návrhu, prípadne jeho príloh.

Podľa § 31a písm. f) katastrálneho zákona konanie o návrhu na vklad sa zastaví, ak účastník konania v určenej lehote neodstránil nedostatky návrhu na vklad, prípadne jeho príloh.

Podľa § 27 ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní predaj mimo dražby uskutoční správca so súhlasom súdu a za podmienok určených schôdzou konkurzných veriteľov. Majetok možno predať mimo dražby aj za sumu nižšiu ako je určená hodnota, alebo za cenu zistenú podľa cenových predpisov. Rovnako tak možno previesť úpadcove ťažko vymáhateľné pohľadávky. Na účely tohto zákona sa za ťažko vymáhateľné pohľadávky považujú tie, ktoré napriek výzve neboli uhradené v lehote 1 roka po lehote splatnosti.

Podľa názoru ústavného súdu v konkrétnych okolnostiach prípadu treba zdôrazniť predovšetkým tú skutočnosť, že všeobecné súdy preskúmavali zákonnosť vkladového konania zastaveného pre neodstránenie nedostatkov návrhu na vklad, resp. jeho príloh sťažovateľom v celom rozsahu. V danom prípade sťažovateľ namietal neodôvodnenosť zastavenia návrhu na vklad nehnuteľnosti katastrálnymi úradmi, keďže predložil súhlas konkurzného súdu s prevodom predmetnej nehnuteľnosti mimo dražby. Podľa názoru najvyššieho súdu však sťažovateľom predložené opatrenia konkurzného súdu zo 16. marca 1998, z 18. augusta 1999 a najmä opatrenie z 11. júna 2001, z ktorých malo byť zrejmé, že nimi bol prevodcovi udelený súhlas konkurzného súdu na prevod nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom prevodu na základe kúpnej zmluvy č. V 376/2009, nedostatočne preukazujú súdom schválené oprávnenie prevodcu nakladať s predmetným pozemkom parc. č. 1491/6 — lesné pozemky o výmere 48 605 m². Za nedostatočné ich považoval aj prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre, ktorý proti vykonaniu vkladu podal protest č. Kd 64/09-4 z 21. apríla 2009. Predpokladom vydania označeného opatrenia konkurzného súdu z 11. júna 2001 malo byť majetkovoprávne vyporiadanie majetku úpadcu, čo ale podľa názoru najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. V 376/09 nebolo preukázané. Vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci je irelevantná aj argumentácia sťažovateľa právnymi názormi vyjadrenými v náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 263/09 z 1. júla 2009.

Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvého aj druhého stupňa), ktoré stručne a jasne objasní skutkový stav a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. spravodlivý súdny proces (m. m. III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní pritom nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument, ktoré boli uplatnené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam na rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (napr. IV. ÚS 358/08).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu ku všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä to, či prípadné pochybenia všeobecného súdu v posudzovanom prípade dosahuje takú intenzitu, ktorá už naznačuje, že nimi došlo k neprípustnému zásahu do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd, t. j. musí ísť o zistenie, že v okolnostiach daného prípadu došlo k takému zásahu do právom chránenej sféry sťažovateľa, ktorý predstavuje neprípustné obmedzenie, resp. odopretie základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07).

O takýto zásah však podľa názoru ústavného súdu v posudzovanej veci nešlo. Citované časti odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu naopak potvrdzujú, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 25/2011 z 15. februára 2012 obsahuje ústavne akceptovateľné a udržateľné odôvodnenie, ktoré vychádza z právnych názorov krajského súdu (ako prvostupňového súdu), ktoré sú navyše vhodným spôsobom rozvinuté a doplnené. Za daných okolností v sťažnosti uplatnené námietky nie sú podľa názoru ústavného súdu spôsobilé spochybniť ústavnú akceptovateľnosť právnych záverov všeobecných súdov. Svedčí o tom v okolnostiach prípadu najmä to, že všeobecné súdy (ako aj správne orgány) so sťažovateľom konali ako s účastníkom správneho konania, jeho návrhmi sa zaoberali a v rámci týchto konaní sa mal možnosť k veci vyjadriť.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2.2 Sťažovateľ tiež namieta, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 25/2011 z 15. februára 2012 došlo aj k porušeniu jeho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva vyplývajúceho z čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

Pretože ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistuje medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľa podľa v čl. 46 ods. 1 ústavy a ani jeho právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru taká príčinná súvislosť, ktorá by umožňovala vysloviť ich porušenie, neprichádza v tomto prípade do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa vyplývajúceho mu z čl. 20 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd pre predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2.3 K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Sťažovateľ namieta tiež porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. ods. 2 ústavy, ktoré majú charakter všeobecných ústavných princípov, a nie konkrétnych základných práv alebo slobôd garantovaných ústavou. Všeobecné ústavné princípy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V prípade, ak ústavný súd dospeje k záveru, že v danom prípade napadnutým rozhodnutím orgánu verejnej moci nedošlo, resp. nemohlo dôjsť k porušeniu konkrétnych základných práv alebo slobôd, príp. práv vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia tých ustanovení ústavy, ktoré majú charakter všeobecných ústavných princípov.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2013